

Amstel gold race 2007

Een klein overzicht met verslagen van mensen die de amstelgold gereden hebben. Als er iemand nog een verslag heeft, heel graag. Dan zetten we die er ook bij. Foto's zijn te vinden in het [foto-album](#)

Verslag : [Gerard Top](#)

Verslag : [Miriam Lassche](#)

Verslag : [Cees Tuytel](#)

Amstel Gold.

Het is al de derde keer dat ik afreis naar het zuiden van Nederland.

Deze keer gekozen om zaterdag ochtend weg te gaan. Samen met Marie Jose, Mirjam en Jan Willem reden we met onze chauffeur Lourence weg om 4.15 uur uit Marknesse. 2 fietsen op dak en twee op de twinyload. De heen reis werd in 3 uur afgelegd om vervolgens vlak bij de start ons op te maken voor de 100 km.

Oei.....wat was het koud 1.5 graden en dat was niet prettig aan de vingers.

De rit ging voorspoedig en het werd steeds warmer. Om 11.45 gingen de been- en arm warmers uit om aan de Keutenberg te beginnen.....en waarachtig ik kwam zonder af te stappen boven!! Even uit hijgen verder door het mooie Limburgse landschap. In Valkenburg aangekomen was het een drukte van belang.

De Cauberg op ik op kop maar Marie-Jose komt spoedig dichterbij.....ze rijdt me voorbijshit wat is het steil. Toen het even wat vlakker werd net voor de finish nog eens flink aanzetten om Marie Jose voorbij te rijden.....en het lukt.

Met m'n tong op de pendalen kom ik over de finsh. M'n naam wordt om geroepen en de sms op de telefoon meldt dat ik binnen ben. Op zoek naar de auto uithijgen, en douchen in de sporthal.

Nog even Valkenburg in want we wachten nog op Jan Willem. Hij rijdt de 150 km.

Tijd voor 1 biertje - hebben we wel verdient. 15.30 we zijn compleet en vertrekken richting marknesse. Wat een dag - een prachtig dag - we gaan volgend jaar weer!!!

Gerard Top

Mijn eerste Amstel Gold Tourtocht.

Dit keer geen algemene ervaring maar het verhaal van Miriam Lassche. Miriam is 27 jaar, getrouwd en moeder van 3 kinderen.

De dag begon al vroeg. 3:15 ging de wekker en even na vieren zijn we op weg gegaan naar het zuiden. Wij zijn; Gerard Top, Marie-José Top,

Miriam Lassche en natuurlijk onze chauffeur en bezemwagen Laurence Bolhuis. Bij Kampen moesten we er af om Jan Willem mee te nemen en dan door naar Valkenburg.

In de auto zat de stemming er al goed in (ook al was het zo vroeg). Op een gegeven moment ging het gesprek over de bijzondere fiets die achter op de auto zijn plekje had gevonden, volgens de kenner zouden de tandwielen niet goed zijn en het stuur was al helemaal niets, de grote vraag was toen; of die fiets de finish wel zou halen.

Na een lange tocht in de auto gezellig en knus met 3 volwassenen op de achterbank waren wij allemaal blij dat we op de plek van bestemming waren aan gekomen Valkenburg.

Om kleding in de kou Toen begon het feest pas echt, fietsen van de auto en de fietskleding aan, omdat de auto niet bij de sporthal stond waar de start was, hebben/moesten wij ons omkleden aan de weg midden in het mooie plekje Valkenburg waar al vele rijders voorbij reden.

Daar stonden we dan in onze blote gat met een jas eromheen om toch een beetje privacy te hebben. En warm was het ook al niet, 1,5 graden dan wil je wel snel zijn met omkleden. Nadat het startbewijs was opgehaald, bikechip en polsbandje op de goede plak zaten konden we van start gaan.

Met z'n alle bij de start We hadden met zijn allen afgesproken dat we met de leden van FTC-Marknesse tegelijk zouden starten en dat is ook gebeurd we wensten elkaar succes en daar gingen we dan.

Al snel na de start scheiden onze wegen, 3 gingen de 100 km fietsen (Gerard, Marie-José en ik) en de rest 150 km. Daar begon mijn eerste tocht van 100km. Ik had een keer eerder een tocht gereden van 75 km met een gemiddelde van 23/24. Dus getraind en ervaren was ik zeker niet. Ik lijk wel niet goed. Al snel kwam de eerste klim de Geulhemmerberg, en wat valt dat zwaar als je uit de polder komt met niet veel ervaring, halverwege de klim begon ik echt te denken wat bezielde mij om dit te doen ik lijk wel niet goed, maar ja ik had mijzelf de moed in gepraat dat de komende bergen vast niet veel steiler zouden wezen dan deze.

Na een flink aantal kilometers op een redelijke "vlakke" weg kwam de 2de klim in zicht, de Maasberg, we kwamen de bocht om en we reden niet meer op een geasfalteerde weg maar een met van die hobbelige klinkers (kinderkopjes). En direct na de bocht begon ook al de klim, dan moet je even staan op de trappers voor iets meer kracht. Maar oh die weg hobbelde wel zo dat mijn voet spontaan van de trapper afschoot en dan heb je echt geen kracht meer om verder te fietsen, dus voor mijn werd het een klein stukje lopen.

Gelukkig waren daar de bemoedigende woorden van een toeschouwer, meid lopend kom je ook wel boven en inderdaad weer een berg overwonnen. En het mooie van een berg is, als je eenmaal boven bent moet je ook weer naar beneden en dat ging wel zo hard de teller heeft de 53 km wel gezien en de remblokjes zijn ook behoorlijk afgesleten van het continue remmen tijdens de afdalingen (ja niemand heeft zin in wat straatceem).

Even bijkomen.

Halverwege de tocht konden alle renners bijkomen op snackplek, hier kon je je te goed doen aan krentenbollen, koeken , drinken en ook was er gelegenheid om de volle blaas te legen.

De Keutenberg

Na nog wat kilometers en bergen verder konden we beginnen aan de o zo beroemde KEUTENBERG. Voordat we daar aan

begonnen hebben we tot grote ergernis van Marie José aan de voet van de berg wat gegeten en gedronken. (Marie-José heeft de hele reis tegen deze hoge en steile berg aangekeken en ze zou en moest hem fietsend trotseren)

Ik kende deze KEUTENBERG alleen maar van verhalen en dacht zo erg kan dat toch niet zijn van de afgelopen zes bergen heb ik er vier gefietst en twee lopend afgelegd en die twee bergen vond ik al zwaar en zwaarder dan dat kom toch niet....

Daar was dan de uur der waarheid we stapten op onze fiets om te beginnen met deze klim. Marie- José met de zenuwen in de buik voorop en Gerard en ik erachteraan en voor ons zagen we de KEUTENBERG best indrukwekkend. Het eerste begin viel nog wel mee, en ik dacht, zie maar dit is wel te doen. Vlak voor ons in het verlengde van de weg een soort grindweggetje met dezelfde steile helling (dat valt best wel mee dacht ik) riep iemand links en helaas we moesten links, en wat ik toen zag was wel even slikken zo steil herkende ik hem nog van een vakantie van 5 jaar geleden, toen was het lopen op deze berg al zwaar en stel je voor dat je hem dan fietsend moest overwinnen. En nu was het grote moment aan gebroken het was de bedoeling dat we deze berg op onze fiets zouden beklimmen. Mijn worsteling met de berg. En daar gingen we de ketting op het kleinste blad en staan op de trappers. Na vijf meter was de kracht in de benen op en de trappers wilden niet meer rond, en helaas Miriam mocht weer gaan lopen.

En ook hier waren er weer geweldige toeschouwers met de bemoedigende woorden; ze red het niet, ze red het niet. Tijdens mijn worsteling met de berg. De rest van de berg heb ik gelopen, op een gegeven moment werd de weg wat minder steil en ben ik weer opgestapt.

In de verte stonde Marie-José en Gerard te glimmen van trots hun was het wel gelukt om deze berg op hun fiets te beklimmen, ik weet nu hoe het is en het is niet makkelijk petje af voor deze twee mensen ze hebben het geweldig gedaan.

De laatste 15 km

Toen de laatste 15km en dan zat deze eerste tocht van 100km erop, nog even herstellen van de ze pittige berg en daar was de achtste klim in zicht tevens de laatste en boven op deze berg de Cauberg was de finish.

En ook deze berg was het zweten waard wat was deze zwaar en wat waren wij blij toen we onze namen hoorden bij de finish. Het was een geweldige ervaring om deze toer te fietsen en best zwaar , maar...voor herhaling vatbaar. Ook ik heb nu het fietsvirus.

O, ja en die fiets waar grote twijfels over waren of die de finish zou halen, heeft het gehaald dankzij de trotse berijder die deze fiets over de finish heeft heen gefietst.

MIRIAM LASSCHE

koffie met vlaai....

Vorig jaar had ik me plechtig beloofd om nooit meer deel te nemen aan de amstel gold, te druk, te massaal en te commercieel.

Maar dit jaar nog geen limburgs heuveltje gezien en toen ik een startbewijs over kon nemen toch maar gezwicht.

De polderboys waren massaal afgezakt naar het verre zuiden om deel te nemen aan de amstelgold versie 2007. Gert, Sjouke, Cees, Martin, Pieter en Jan-Willem - halve polderboy - deden de 150 versie. Gerard deed met zijn harem de 100.

Gert, Sjouke en ik waren al op vrijdag vertrokken, via de snoepwinkel van [Math Salden](#) kwamen we vroeg in de middag aan in het zonnige zuiden. Snel omkleden en onze paardjes werden uit de bus verlost om de berglucht op te kunnen snuiven. De zon was lekker en een fris windje deed de rest. Via Klimmen reden we binnendoor naar Valkenburg waar we de startbewijzen gingen ophalen.

In Valkenburg was het al lekker druk, liepen nog wat bekende mannen van Urk tegen het lijf en vergaapte ons aan de fietsen die er stonden. Nadat we in de krant gelezen hadden dat Gert de AGR gewonnen had gingen we verder. Sjouke moest de Cauberg doen vond hij en wij er braaf achteraan. Via Gulpen ging de tocht verder naar ons volgende doel : de Keutenberg, de schrik van alle toerfietsers de schoonmoeder aller schoonmoeders.

We kwamen gelukkig ook deze keer weer boven (zie foto's in fotoalbum) en na een korte koffie met - zonder vlaai, gingen we op weg terug naar het hotel waar we lekker een biertje gingen drinken en Martin en Pieter aan zagen komen rijden. Het avond eten was super - koud warm buffet. De wijn voortreffelijk, Noortje was leuk en we gingen dan ook vol-daan naar bed.

Na een nacht vol leuke banden, Mark van Bommel en Noortje ging al vroeg de wekker, de eieren met spek stonden al klaar. Goed eten en we konden er tegenaan. Aankleden, spullen inpakken en we gingen met de auto naar een parkeerplek net buiten Valkenburg. Laatste stukkie even lekker fietsen met 0 (nul!) graden en rond kwart voor 8 waren we bij de start. Daar was het even wachten tot iedereen er was, Ronald zou vanuit Maastricht komen en ook wat wielertoeristen reden mee. Precies om 8 uur reden we volgens afspraak weg en was het eerst even naar juiste tempo en groepje zoeken in de drukte. Want druk was het !

Koude was eigenlijk wel weg en we gingen er lekker voor zitten, 1e bergje ging nog wat stroef, Bemmelerberg is dan ook vlak na de start en de beentjes waren nog niet warm. Iedereen zocht een plekkie in de groep en reed op eigen tempo zijn ding. Dosereren het sleutelwoord tijdens 150 km heuveltjes. En de één kan dat beter dan de ander.

Na een kleine 2 uurtjes hadden we 50 km gedaan en was de eerste stop. Eten en drinken in overvloed. Iedereen kwam vlak na elkaar binnen en na wat krentenbollen en andere hapjes ging de tocht weer verder.

De Loorberg kwam en zag het lange lint van renners op zich afkomen, een lekker lopend heuveltje die tijdens de tour de France 2006 ook werd aangedaan en als 4e categorie werd bestempeld.

Het - voor klimmers - leukste deel van de route werd nu aangedaan, Sweiberg en een erg leuke klim in België werden aangedaan. Ronald reed erg lekker mee met de groep en ging elke klim vol naar boven.

Parcour kennis was belangrijk om tijdens de klimmentjes te weten hoelang het nog was en wanneer de gashendek helemaal vol open kon. Na België ging het via Epen naar de Camerig, dé leukste klim van de dag, bijna 4 km lang en erg bekend bij de wielertoeristen in Nederland. Deze klim heb ik redelijk volle bak gedaan en na een inhaalrace kwam ik in een kleine 11 minuten boven, Martin in mijn kielzog.

We reden met getrekte draf verder nadat de meeste waren aangesloten. Wolfshaag op waar we weer België in gingen. Richting een erg leuke klim, de Vaalserberg - Drielandenpunt. Voor mij

een Martin een wedstrijd die op 6 mei nog een keer gespeeld gaat worden in de Shimano Fiets Classic.

Boven even wachten op Ronald en JW en naar beneden, via Vijlen weer de Camerig op richting 2e stop.

Bij de 2e stop kwam Sjouke ook al aangereden - erg netjes gedaan. Rustig begonnen en steeds sterker gaan rijden, doseren heet dat, Sjouke mag zich dan ook sinds kort klimgeit van Marknesse noemen.

De laatste etappe. Gelijk de kruisberg op, koude start vind ik niet fijn en ik liet de meeste lekker hun gang gaan, ook de beruchte Eijsbosweg kwam er vlak achteraan. Toen waren mijn beentjes wel weer warm en kon de trein weer gaan draaien, via Simpelveld werd het tempo flink opgevoerd en de meeste waren gezien. Na

een flinke gang gemaakt te hebben reed iemand van Wielertoerist bv lek en waren we zo netjes om even te wachten, voor Ronald, Sjouke en JW een kans om bij te komen en lekker weer mee te rijden het laatste stuk.

Fromberg op, volle bak ging het omhoog. Toen de Keutenberg, gewoon rustig omhoog rijden en kijken naar mensen die dat niet kunnen en ook het publiek wat vol bewondering stond te kijken was weer massaal aanwezig op deze puist. Het blijft altijd leuk om daar te rijden, er reed voor me een meneer op een normale fiets, gewoon omhoog zonder te lopen, respect !!

Toen hadden we het ergste wel gehad en begon de finale naar Valkenburg, volle vaart naar Sibbe en als laatste de Cauberg. Erg druk bergop, veel zwakkere broeders die moeite hadden om recht te rijden door de vermoeide tocht. Martin en ik reden zigzag omhoog om wandelaars en langzame mensen in te halen. tevrede reden we over de streep, Ronald, Sjouke kwamen er ook bij met een slechts kleine achterstand.

Laatste stuk naar de tent was het stapvoets lopen en erg druk, later werd het zelfs zo druk dat men halverwege de Cauberg als moest lopen, een kleine domper op de feestvz zo druk dat men halverwege de Cauberg als moest lopen, een kleine domper op de feestvreugde.

Uiteindelijk 5:23 gereden, 28 gem op de teller harslag gem 135. Erg lekker gereden, beetje op reserve zo de eerste keer in Limburg, maar het is ook een toertocht en dan moet je ook kunnen genieten. Iedereen goed gereden volgens mij en bijna allemaal binnen een half uur na elkaar binnen.